

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

בפני כב' השופטת מרים ליפשיץ-פריבס

תובע

אריה שקד
ע"י ב"ב עו"ד יגאל חברוני
נגד

נתבעים

1. עיתונות זהב בע"מ ח.פ. 512196650
2. יואב יצחק
ע"י ב"ב עו"ד יורם מושקט

1

פסק דין

2

3 1. לפני תביעה בעילה של לשון הרע בגין פרסום של הנתבעים באינטרנט בעניינו של התובע,
4 בכינויו בין השאר, כעבריון.

5

6

הפרסום:

7

8 2. הנתבע 2, עורך אתר האינטרנט www.News1.co.il (להלן-"האתר") המופעל ע"י הנתבעת 1
9 פרסם ביום 9.3.13 כתבה באתר (נספח א' לכתב התביעה, להלן-"הכתבה") שכותרתה:
10 "העבריון אריה שקד מנסה לשוב לזירה". בגוף הכתבה נאמר בין היתר בנוגע לתובע: "עבריון
11 שביצע שורה של עבירות פליליות ומעשיו נחקרו על-ידי המשטרה" וכי הוא סולק מראשות
12 השידור (להלן-"הפרסום").

13

14

טענות התובע:

15

16 3. התובע, עיתונאי בכיר ששימש בעבר מנהל רדיו "קול ישראל" ברשות השידור, התמודד במועד
17 הגשת התביעה על תפקיד חבר וועד באגודת העיתונאים בירושלים. הנתבעת 1 (להלן-
18 "הנתבעת") היא חברה פרטית אשר הפעילה את אתר News1 שהנתבע 2 (להלן-"הנתבע")
19 הוא עורכו ומי שכתב את הכתבה.

20

21 4. הנתבעים פעלו לטענת התובע, כשלוחים של אחרים שביקשו לפגוע בשמו הטוב, בפרסום דברי
22 בלע וכזב ותוך התעלמות מכללי האתיקה העיתונאית. מטרת הפרסום הייתה, להשמיץ
23 ולהכפיש את שמו כאיש מקצוע במגזר הציבורי בדומה להתנהלותם ביחס לאנשי ציבור
24 אחרים.

25

26 5. במסגרת הליך שהתברר בת.א. 2713/07 (להלן-"תביעה קודמת") בעניין פרסום אחר של
27 הנתבעים בעניינו באתר, מיום 21.12.06 נקבע בפסק הדין של כב' השופטת ש' רנר מיום 6.2.12
28 כי עסקינן בפרסום המהווה לשון הרע (פסק הדין צורף כנספח א' לתצהירו של התובע). בטרם

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 ניתן פסק הדין בתביעה הקודמת, כבר ביום 25.06.11 חזרו ופרסמו הנתבעים כתבה אחרת
2 שהיה בה משום הוצאת לשון הרע כנגדו (נספח ב' לתצהיר התובע).
- 3 6. לאחר שניתן פסק הדין בתביעה הקודמת פורסמה הכתבה נשוא התביעה שנועדה לפגוע בשמו
4 הטוב ולבוזתו, מתוך מטרה לפגוע בסיכויי להיבחר לאגודת העיתונאים או לזכות בכל תפקיד
5 בכיר אחר. הנתבעים, לא חזרו בהם מהאמירות הפוגעות בפרסום ולא הסירו את הפרסום
6 מהאתר. פניותיו אליהם, בדרישה להתנצל על הפרסום, לא נענו (נספח ב' לכתב התביעה).
- 7
8 7. התובע טוען כי האמירות כנגדו בפרסום אינן אמת וכי הפרסום, נעשה בחוסר תום לב ובידיעה
9 של הנתבעים כי אין בהן שמץ של אמת. הכתבה פורסמה, מבלי לבקש תחילה את תגובתו עליה
10 ופגעה קשות בשמו הטוב ובתדמיתו הציבורית המקצועית כמו גם בהמשך דרכו המקצועית
11 הטעונה שם טוב ויושרה בעיני הציבור.
- 12
13 8. התובע הוסיף וטען, כי הוא מעולם לא היה חשוד ואף לא נחקר במשטרה בגין חשד להונאה.
14 הוא לא סולק מראשות השידור ולא "סודרו לו מרשות השידור פיצויים בסכום משמעותי" כי
15 אם שולמו לו פיצויים בהתאם לחוק. הוא אף הגיש תביעה לבית הדין האזורי לעבודה
16 בירושלים כנגד רשות השידור, בה הועסק, בגין פגיעה בזכויותיו.
- 17
18 9. התובע, העמיד את תביעתו בגין נזקו בסך של 140,389 ₪ על פי חוק איסור לשון הרע,
19 התשכ"ה-1965 (להלן- "החוק") בהתאם להוראות סעיפים 7 א. (ב), (ג) ו-(ה) לחוק, ללא
20 הוכחת נזק. בנוסף, ביקש שתינתן לו רשות לפיצול סעדים להיפרע מהנתבעים בגין נזקים
21 אחרים שנגרמו לו מחמת הפרסום.
- 22
23 **טענות הנתבעים:**
- 24
25 10. הנתבעים טענו מנגד כי התביעה הקודמת שהוגשה נגדם נדחתה וכי הקביעות של בית המשפט
26 בעניין האחריות לאותו פרסום, היו בהתייחס לעיתונאי המנוח ב' מוסקוביץ' ז"ל שערך את
27 הכתבה נשוא אותה תביעה שפורסמה בבלוג מטעמו.
- 28
29 11. הנתבעים הודו באחריותם לפרסום דנן, שנעשה בהתאם לחובתם העיתונאית לפרסם מידע
30 חדשותי, בעייתי וחיוני שיש בו עניין לציבור. החשיבות בפרסום נעוצה בין השאר בכך שהתובע
31 התמודד לתפקיד בכיר באגודת העיתונאים וראוי, שהמעשים המיוחסים לו בכתבה יובאו
32 לידיעת הציבור. הגילויים והפרסומים בכתבה, הינם אמת והיה בהם עניין לציבור, מה שמקים
33 הגנה מכוח החוק.
- 34
35 12. התובע, מונה לתפקיד מנהל קול ישראל באופן בלתי חוקי ובשל קשריו עם מנהל רשות השידור
36 דאז, מר שקלאר. בעקבות דו"ח מבקר המדינה שפורסם בעניינו של התובע, הופסקה כהונתו

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 כמנהל קול ישראל. במסגרת התמודדותו במכרזים לתפקיד מנהל רשות השידור ומנהל קול
 2 ישראל, ניסה התובע לשבש את עבודת חברי ועדת המכרזים ולהשפיע עליהם כדי להביא
 3 לפסילה של מתמודדים אחרים ובראשם, מר יוני בן מנחם. התובע, אף התראיין לערוץ 2
 4 כשהוא חובש פאה לראשו, פניו מואפלות וקולו משובש הטיח האשמות במועמדים אחרים על
 5 מנת להביא לפסילתם כאמור. בנוסף, קיבל התובע לידו ממנכ"ל חברת פיל"ת את דו"ח
 6 האבחון שנערך למתמודד יוני בן מנחם (להלן-"דו"ח האבחון") והוא אף העבירו לעיתונאים,
 7 לצורך פרסומו. על כך הוגשה תלונה למשטרה ע"י מר בן מנחם ונפתחה חקירה כנגד התובע.
 8
 9 13. תוצאות חקירת המשטרה הביאו להודעה לעיתונות מהמשטרה מיום 17.11.11 לפיה:
 10 "היחידה, על- דעת ראש להב 433 ניצב דודו מנצור, מצאה כי יש תשתית ראייתית כנגד אריה
 11 שקד לביצוע עבירות פליליות של פגיעה בפרטיות, לפי חוק הגנת הפרטיות ועבירה של הוצאת
 12 מסמך ממשמורת, לפי חוק העונשין. עוד מצאה היחידה כי נמצאה תשתית ראייתית כנגד ששון
 13 עוז, מנכ"ל חברת פיל"ת, לביצוע עבירות של סיוע לפגיעה בפרטיות והוצאת מסמך ממשמורת"
 14 (להלן-"הודעת המשטרה, נספח 1 לכתב ההגנה). לאחר פרסום הודעת המשטרה, הודה התובע
 15 בכלי התקשורת כי הוא אכן עשה שימוש בדו"ח האבחון.
 16
 17 14. התובע, קיים קשרי שוחד והונאה עם גורמים שונים בכללם, ממנכ"ל פיל"ת מר ששון עוז כפי
 18 שנחשף בכתבה מיום 19.11.11 שהתובע מלין גם כנגדה. דו"ח ביקורת שפרסמה המבקרת
 19 הפנים של רשות השידור הגב' איתנה גרגור מלמד כי התובע, בתפקידו כמנהל קול ישראל,
 20 אישר בשנת 2010 תשלומים חריגים ובתעריף שגוי, למנכ"ל פיל"ת. בנוסף, בחודש אפריל 2011
 21 אישר התובע לחברת פיל"ת תשלום עבור חודש ספטמבר אף שדרישה קודמת בנדון, נדחתה.
 22 בנסבות אלו נטען כי התובע, בצוותא עם ממנכ"ל פיל"ת, ביצעו לכאורה עבירות של שוחד שלא
 23 נחקרו ע"י המשטרה ממניעים זרים. זאת ועוד, כפי שעולה מדו"ח מבקר המדינה (61) התובע
 24 פעל באופן בלתי תקין, מטעה וזדוני כדי לקדם מקורב לו לתפקיד "פרויקטור לטכנולוגיות".
 25
 26 15. הכתבה, עוסקת בביקורת על התובע שהגיש מועמדות לתפקיד הדורש אמינות, ישרה וניקיון
 27 כפיים. מועמדותו, עוררה ביקורת מצד גורמים שונים לרבות מטעם האגודה לזכות הציבור
 28 לדעת בפנייתה אל נשיאת מועצת העיתונות, השופטת בדימוס דליה דורנר.
 29
 30 16. לעניין הפיצויים ששולמו לתובע מרשות השידור טענו הנתבעים, כי הללו שולמו לפנים משורת
 31 הדין שכן היה בעבירות שבוצעו על ידו כדי להביא לפיטוריו ללא פיצויים כלל.
 32
 33 17. בנסיבות אלו טענו הנתבעים כי עומדות להן ההגנות על פי סעיפים 13, 14 (4), 15 (2) (4)
 34 (5) לחוק איסור לשון הרע.
 35
 36

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

דיון והכרעה:

המסגרת הנורמטיבית:

18. בחינת פרסום, אם הוא מהווה לשון הרע נעשית במספר שלבים: תחילה, יש לברר האם הביטוי בו נקט הנתבע הוא בבחינת לשון הרע קרי: משפיל, מבוזה או פוגע כמבוא בסעיף 1 לחוק, בהתאם לאמות המידה המקובלות על האדם הסביר. כמו כן, אם הוא עולה כדי "פרסום" במובנו על פי החוק. ככל שהמענה חיובי לבחינות האמורות, ייבחנו ההגנות להן טוען נתבע ולבסוף תתברר שאלת הפיצוי (ע"א 6903/12א"א Corp נ' אלי עזור, 22.7.15, להלן- "פרשת עזור", פסקאות 9-12).

חופש הביטוי והזכות לשם טוב:

19. חוק איסור לשון הרע תכליתו להבטיח שמירה על כבוד האדם בזכותו לשם טוב בפרסומים לגביו ובה בעת שמירה על עיקרון חוקתי אחר לחופש הביטוי והעיתונות ובזכות הציבור לדעת (דנ"א 2121-12 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין אורבך, 18.09.14, להלן- "דנ"א דיין", בפסקה 19 לפסק הדין מפי הנשיא גרוניס. עוד ראו: ע"א 8345/08 עופר בן נתן נ' מוחמד בכרי, 27.07.11 פסקה 19 לפסק דינו של השופט דנציגר, להלן- "פרשת בכרי"). הזכות לשם טוב היא זכות רחבה שנועדה להגן על ההערכה העצמית ועל כבודו של אדם. "כבוד האדם ושמו הטוב חשובים לעיתים לאדם כחיים עצמם, הם יקרים לו לרוב יותר מכל נכס אחר" (ע"א 214/89 אבנרי נ' שפירא, פ"ד מג (3) 856 בבחינת "טוב שם משמך טוב"). מנגד, חופש הביטוי "חינוי להבטחת תקינותו של ההליך הדמוקרטי, הבנוי על הבעת הרצון והדעה החופשית של כל אדם; הוא מהווה יסוד רעיוני ומעשי לשלטון הנבחר בבחירות חופשיות, בהליך שעיקרו חופש דעה ובחירה" (ע"א 89/04 נודלמן נ' שרנסקי, 14.8.08, פסקה 13 לפסק הדין של השופטת פורקציה). בדנ"א דיין עמד כב' הנשיא גרוניס על כך שהאזיון בין הזכויות קיבל ביטוי באופן בו עוצב חוק איסור לשון הרע: בשלב הראשון, כאשר בוחנים את הביטוי הפוגע על פי ההגדרות שבסעיפים 1 ו-2 לחוק, בולט כובד המשקל על כבוד האדם ושמו הטוב. עם זאת, בשלב הסייגים וההגנות שנקבעו בחוק, קיימת העדפה לחופש הביטוי על פני שמו השמירה על שמו הטוב של אדם (פסקאות 19-20).

20. על בית המשפט לבצע את מלאכת האיזונים בין הזכות לכבוד ולשם טוב ובין הזכויות האחרות כבעניינינו, חופש הביטוי וחופש העיתונות להגשת זכות הציבור לדעת. כך מצינו בפסק הדין של הנשיא גרוניס בדנ"א דיין בו כובד המשקל ניתן דווקא לעיקרון חופש הביטוי לעיתונות אחרת על פני הפגיעה בשמו הטוב של הנפגע. מנגד, דעת המיעוט באותה פרשה, מפי כב' השופט רובינשטיין לפיה העדפה של חופש הביטוי באותן נסיבות יש בה כדי לשחוק ולצמצם את הזכות לכבוד האדם: "חובתנו להגן על כבוד האדם ועל שמו הטוב לא פחות ואולי יותר

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 מאשר על חופש הביטוי העיתונאי" (פסקה א'). המתח התמידי בין אותן זכויות יסוד, כל אחת
2 חשובה כשלעצמה, טעון הכרעה ביצירת איזון ראוי ביניהן בכל שלבי בירור התביעה בעילה של
3 שלון הרע (פסקה 12 בפסק הדין של השופט פוגלמן בפרשת עזור).
4
5 21. על יצירת האיזון בין הערכים הנוגדים מצינו ברע"א 1520/03 בן גביר נ' דנקר , 12.11.06
6 (להלן-"פרשת בן גביר"): "נקודת האיזון הראויה בין הערכים הנוגדים – חופש הביטוי מול
7 הזכות לשם טוב – נחתכת על פי משקלם היחסי של ערכים אלה. האיזון מושג כפרי הערכה
8 ערכית-עקרונית, תוך יישום הערכה מושגית זו על נסיבותיו המיוחדות של המקרה. הערכה
9 שונה של המשקל היחסי הניתן לכל אחד מהערכים הנוגדים מביאה מאליה לנקודת חיתוך
10 שונה בהתמודדות ביניהם, ולקביעת נורמה שונה הנובעת ממנה" (פסקה 1).
11
12 22. אחד השיקולים העיקריים שיש להביא בחשבון עת מאזנים בין הזכויות השונות היא מידת
13 העניין הציבורי ומידת ההשפעה הפוטנציאלית שלו על החיים הציבוריים (פרשת עזור פסקה
14 11; ע"א 4534/02 רשת שוקן בע"מ נ' הרציקוביץ', פ"ד נח(3) 558 להלן-"פרשת שוקן", בעמ'
15 570). ברע"א 3614/97 יצחק נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ, פ"ד נג(1) 26, 79 נקבעו
16 הגדרים להגנה בפרסום בנוגע לאישיות ציבורית: "למסגרת של "אישיות ציבורית" נכנסים
17 מי שנושאים במשרות בכירות במוסדות הציבור, כמו שרי ממשלה, מנהלים כלליים של
18 משרדי ממשלה וכו'. בכך אין כדי למצות את הקטגוריה האמורה. המדובר בקטגוריה רחבה
19 יותר, הכוללת כל מי שבתחום כזה או אחר של החברה – תרבות, חברה, תקשורת, כלכלה –
20 הגיע לעמדה, אשר מביאה אותו לאור הזרקורים...". יפים לענייננו דבריו של השופט ריבלין
21 בע"א 751/10 פלוני נ' ד"ר אילנה דיין –אורבך , 08.02.12, להלן-"פרשת אילנה דיין":
22 "מקום מיוחד שמור, במסגרת איזון זה, לביטויים בעלי חשיבות ציבורית. שיג ושיח חופשי
23 בנושאים ציבוריים מצוי בלב-ליבו של חופש הביטוי (ראו גם עניין בן גביר, בפס' 16 לפסק
24 דיני). הוויכוח הציבורי ראוי לו שיהא חופשי, איתן, חסר מעצורים ואף בוטה (דברי השופט
25 ברנן ב-Sullivan הנ"ל). בחברה חופשית – אחדות הדעות היא נטל. עתים השקט הוא רפס;
26 השקט אינו חופש והדומיה אינה הרמוניה (עניין בן גביר הנ"ל)...". ועוד: "ככל שיש ספק
27 בשאלה אם הדיבור שבמחלוקת ראוי להגנה – מוטב לטעות לטובת חופש הביטוי וחופש
28 העיתונות (דברי השופט Stone בפרשת Jones v. Opelika, 316 U.S. 584, 623 (1942)
29 (Stone, J., dissenting)" (פסקה 79).

בחינת הפרסום:

- 30
31
32
33 23. סעיף 1 לחוק קובע: "לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –
34 (1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
35 (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 (3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה אחרת, בעסקו, במשלח ידו
 2 או במקצועו;...".
- 3 בחינה של הביטויים בפרסום נעשית בהתאם למבחנו של האדם הסביר. המבחן הוא
 4 אובייקטיבי, בהתאם לנסיבות החיצוניות וללשון המשתמעת מהפרסום (ע"א 7380/06 דרור
 5 חוטר-ישי נ' מרדכי גילת, 02.03.11, פסקה 37; א' שנהר, דיני לשון הרע (תשנ"ז), עמ' 122,
 6 להלן –"שנהר"; פרשת שוקן, עמ' 567). ודוק: יש לבחון האם הביטוי "עלול" לגרום לכל
 7 אחת מן התוצאות המפורטות בסעיף 1 לחוק לשון הרע (כן ראו: שנהר, עמ' 121).
- 8
 9 24. טוען התובע עסקינן בלשון הרע בפרסום. הן בכותרת הכתבה: "העבריינין אריה שקד מנסה
 10 לשוב לזירה" והן באמירות בגוף הכתבה: "העבריינין אריה שקד, שביצע שורה של עבירות
 11 פליליות ומעשיו נחקרו על ידי המשטרה, מנסה לשוב לזירה...שקד נחשד בשורה של
 12 מעשים בלתי חוקיים... וניסה להטות מכרזים, במסגרתם התמודד על תפקיד מנהל הרדיו
 13 ועל תפקיד מנהל רשות השידור. עוד קודם לכן העלו ממצאי מבקר המדינה חשד לקשרי
 14 שוחד בינו לבין מנהלי חברת פיל"ת. בעקבות מעשים נוספים שביצע, נפתחה נגדו חקירה
 15 משטרתית.. שקד סולק, כידוע מתפקידי ניהול ברשות השידור, לאחר שביצע עבירות
 16 חמורות ומחמת ממצאי המשטרה...".
- 17
 18 25. על פי מבחנו של האדם הסביר מצאתי כי הכינוי שניתן לתובע בכותרת הכתבה - 'עבריינין' ש
 19 'בצע שורה של עבירות פליליות' יש באלו כדי לשים אותו ללעג, להשפילו ולבוזתו בעיני
 20 הבריות. הכותרת, מייחסת לתובע התנהגות, שלא נותר לו לקורא לבחון אם היא בעלת אופי
 21 שלילי שעה שהתובע אופיין וסווג כבר כעבריינין. ככלל, תווית של עבריינין יש בה כדי לפגוע בשמו
 22 הטוב של אדם, במשרתו ובעיסוקו ויפים הדברים משעסקינן במי שנושא בתפקיד ציבורי,
 23 כבענייננו. אין חולק, כי הכתבה מהווה פרסום כמשמעו בסעיף 2 לחוק ונימצא כי היא
 24 פורסמה בעיתוי, שנועד לפגוע במועמדות של התובע לאגודת העיתונאים. על הפרסום ערב
 25 הבחירות העיד הנתבע: "רציתי שציבור העיתונאים, שהולך לבחירות, ידע מי האיש ומה
 26 עשה וכיצד התנהג בעניינים שונים...". (עמ' 44 שורה 27).
- 27
 28 26. אמנם, הבעת דעה מותרת ככל שהתבטאויות בכתבה היו לבידור ההתאמה של התובע
 29 לתפקיד עליו הוא התמודד לרבות, לעניין היושרה המצופה ממתמודד. עם זאת, הביטויים
 30 הפוגעניים בהצגת עובדות, משל היו כהווייתן, על היות התובע עבריינין שביצע שורה של עבירות
 31 פליליות, יש בהם משום לשון הרע. בפרשת שוקן קבע כב' הנשיא ברק: "הבעת דעה נתפסת,
 32 בעיני האדם הסביר, כפוגענית פחות מהצהרת עובדה. בניגוד לפרסום עובדה אשר מתיימר
 33 לדווח על התרחשות שאירעה במציאות" (עמ' 568). הנה כי כן, התיימרות הנתבעים לפרסם
 34 "עובדות" על התובע, נתפסת בעיני האדם הסביר כפוגענית ומבוזה.
 35 לאור האמור, הגעתי לכלל מסקנה כי ביטויים אלה הם בבחינת לשון הרע.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 **הגנות בפרסום:**
- 2 **פרסום מדו"ח מבקר המדינה:**
- 3 27. סעיף 13 לחוק קובע: "לא ישמש עילה למשפט פלילי או אזרחי... (4) פרסום על ידי מבקר
- 4 המדינה בתוקף תפקידו או פרסום כאמור מטעמו... (11) פרסום נכון והוגן - מלא, חלקי או
- 5 תמציתי - של מה שפורסם קודם לכן בנסיבות האמורות בפסקאות (1), (3), (4)". הגנות
- 6 המופיעות בסעיף 13 לחוק הן "הגנות מוחלטות". משמע, המפרסם לשון הרע בנסיבות
- 7 הנכנסות לגדרו, נהנה מאותה הגנה גם אם הפרסום אינו אמת או אם נעשה בזדון. לאור
- 8 גדרה של ההגנה, שחלה כאמור גם על פרסום שקרי וזדוני, ניתן לה בהלכה הפסוקה פירוש
- 9 דווקני והיא תיבחן על פי אמות מידה אובייקטיביות (שנהר, עמ' 191-193). מפרסם המבקש
- 10 להנות מהגנת סעיף 13 (11) "חייב להבהיר כי אין הוא מתאר עובדות אלא פרסום קודם,
- 11 וההגנה המוחלטת תישלל מהמפרסם אם ייצור את הרושם שאימת את הטענות שהועלו
- 12 בפרסום הקודם. זאת ועוד: המפרסם חייב להבהיר בצורה מדויקת את מהות המקור שעליו
- 13 הוא מסתמך, שכן הקורא הסביר יוכל להעריך את מהימנות הפרסום רק אם ידע את
- 14 הפרטים המלאים בנוגע למקור, לרבות הפרטים היוצרים ספק בדבר מהימנותו" (שנהר,
- 15 בעמ' 205).
- 16
- 17 28. בענייננו, תולים הנתבעים את ההגנה בדו"ח מבקר המדינה שפורסם. בכתבה נאמר: "עוד
- 18 קודם לכן העלו ממצאי מבקר המדינה חשד לקשרי שוחד בינו לבין מנהלי חברת פיל"ת".
- 19 הפרסום, אינו פרסום של מבקר המדינה החוסה תחת הגנת סעיף 13(4) לחוק והנתבעים, אף
- 20 לא הוכיחו כי הוא נהנה מהגנת סעיף 13(11) לחוק. שכן, הנתבע הסיק בכתבה למסקנות
- 21 אישיות שלו מדו"ח מבקר המדינה, ללא הצגת הדו"ח או חלקים ממנו מהן יוכח כי המבקר
- 22 מצא חשד לקשרי שוחד בין התובע למנכ"ל פיל"ת. בחלקי הדו"ח שהובאו כראייה מטעמו,
- 23 קיימת ביקורת על העסקה של פרויקטור חיצוני מבלי לשלוח אצבע מאשימה בדבר חשד
- 24 לשוחד. אוסיף, כי לא הובאו בכתבה פרטים מדויקים על ממצאי המבקר, על מנת שיהא בידי
- 25 הקורא הסביר להעריך את מהימנות הפרסום ולידע, אם הוא מבוסס על מסקנות המבקר או
- 26 שמא על מסקנות הנתבע על היות התובע עבריין.
- 27
- 28 29. לאור כל האמור, לא עומדת לנתבעים ההגנה מכוח סעיפים 13(4) ו-13(11) לחוק.
- 29
- 30 **אמת בפרסום:**
- 31
- 32 30. סעיף 14 לחוק קובע: "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר
- 33 שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך בלבד שלא הוכחה
- 34 אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש". על מנת שתעמוד לנתבע הגנת אמת
- 35 בפרסום, עליו להוכיח קיומם של שני יסודות מצטברים: האחד, כי הפרסום המהווה לשון

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 הרע היה אמת. השני, כי קיים עניין ציבורי בפרסום (שנהר, עמ' 215, פרשת אילנה דיין פסקה
2 (89) ב"משקל הסגולי הנחוץ כדי להצדיק את הפגיעה בשם הטוב" (דני"א 7325/95 ידיעות
3 אחרונות בע"מ נ' קראוס, פ"ד נב(3) 1, 33, להלן- "דני"א קראוס").
4
5 31. מהי "האמת" אליה כיוון סעיף 14 לחוק? בדני"א דיין קבע הנשיא גרוניס כי האמת היא "אמת
6 משפטית": "האמת המשפטית נבדלת מ"אמיתות" אחרות, בין השאר בכך שיש לה תכליות
7 מוגדרות. היא נועדה לשרת את הצורך החברתי המונח ביסוד המשפט, ויש לה היבטים
8 רבים שהם פונקציונליים במהותם. המשפט אינו מבקש להכריע במחלוקות העמוקות
9 "בשאלת האמת" הקיימות בעולמות תוכן אחרים, והאמת המשפטית איננה מתיימרת
10 להיות אמת אבסולוטית או אותה אמת צרופה פילוסופית" (פסקה 25). עוד נקבע כי האמת,
11 לצורך הגנת "אמת דיברתי" היא "האמת העובדתית כפי ש"הוקפאה" בזמן הפרסום" (שם,
12 פסקה 33). היינו, אם לאחר הפרסום יתגלו ראיות חדשות שיש בהן כדי ללמד על כך שהפרסום
13 כוזב, לא תחול הגנת "אמת דיברתי". באותו הליך נאמר מפי כב' השופט פוגלמן כי כאשר
14 עסקינן בפרסומים באינטרנט, המפרסם נושא באחריות להם כל עוד הם זמינים ברשת. במצב
15 דברים זה, ייתכן ויש להטיל על המפרסם חובה לתקן או לעדכן את הפרסום על מנת שתחול
16 על המפרסם הגנת 'אמת דיברתי' (פסקה 3 לפסק הדין).
17
18 **עניין ציבורי:**
19
20 32. באשר לתנאי הנוסף, הדורש כי הפרסום יעסוק ב"עניין ציבורי", נקבע בפרשת אילנה דיין:
21 "ככלל, עניין ציבורי הוא "עניין שידעתו ברבים רלוונטית להגשמת מטרה ציבורית או שיש
22 לציבור תועלת בידיעה לגביו – אם לצורך גיבוש דעתו בעניינים ציבוריים ואם לשם שיפור
23 אורחות חיינו" (בפסקה 100); ע"א 1104/00 אפל נ' חסון, פ"ד נו(2) 607, 621 להלן- "פרשת
24 אפל". עניין ציבורי הוא מושג רחב, המתייחס גם לחשיבות שבדין הציבורי בנושא חברתי
25 או פוליטי כמו גם אם הוא מתייחס לדמות ציבורית (פרשת בן גביר, פסקה 21 לפסק דינו של
26 השופט ריבלין). אדם, ייחשב לדמות ציבורית ככל ש "נגיעתו לענייני ציבור והשפעתו עליהם
27 הן רבות יותר, וככל שהופעתו בציבור וגישתו לאמצעי התקשורת רבות יותר. יש שעקב
28 מעורבותו של אדם בעניין הנוגע לציבור יש לראותו כ'דמות ציבורית' לצורך העניין הנדון,
29 ויש שהמעמד הציבורי נקבע בשל היותו נושא משרה ציבורית או תפקיד ציבורי. מכל מקום,
30 'דמות ציבורית' היא דמותו של מי שיש לו נגיעה לענייני ציבור והשפעה עליהם" (פרשת
31 אפל, עמ' 620).
32
33 33. אין לדמות ציבורית להלין כנגד הפרסום הפוגע בו, לאור התועלת החברתית בקבלת מידע
34 עליו בהיותו מי שמשפיע על חיו של הפרט. אנשי ציבור, "נוטלים על עצמם מעצם מעמדם
35 ותפקידם סיכוניים הקשורים בהתנכלות לשמם הטוב. כמובן, אין בכך כדי להצדיק פגיעה

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 **בשם הטוב, שהוא היקר בנכסיהם, אך יש בכך כדי להחליש את המשקל שיש ליתן לשיקול**
 2 **זה ביחס לחופש הביטוי" (פרשת אבנרי, בעמ' 866). עם זאת, לאישי ציבור קיימת נגישות**
 3 **גבוהה יותר לאמצעי התקשורת ולפיכך הם בעלי יכולת גבוהה יותר, להתגונן ולהגן על שמם**
 4 **הטוב (פרשת אילנה דיין, פסקה 106 לפסק דינו של המשנה לנשיאה ריבלין).**
- 5
 6 .34 הפרסום נשוא התביעה, עניינו במי שניהן במשך שנים ארוכות בתפקידים בכירים ברשות
 7 השידור ובמועד הפרסום, התמודד על תפקיד בכיר באגודת העיתונאים בירושלים. אגודה,
 8 כמובא בכתבה, "שתפקידה להנהיג עיתונאים, לשמור על זכויותיהם, ולהיאבק למענם
 9 ובקרבם לשמירת כללי האתיקה". ברי, כי לעיתונות יש השפעה על חיי הפרט ועל דעת הציבור.
 10 בהתאם לכך, ההשלכות מהכתבה צפוי שיהיו לא רק על "ציבור העיתונאים" כי אם כלל
 11 הציבור עשוי להיות מושפע מתוצאות הבחירות לאגודת העיתונאים. שעה שהתובע הציג את
 12 מועמדותו לתפקיד ציבורי ובעל השפעה ציבורית, הוא נהיה לדמות ציבורית גם אם לא ייבחר
 13 לתפקיד בסופו של יום. יפים הדברים גם לפי דבריו של התובע שהעיד על עצמו כי הוא נמנה
 14 עם "אנשי מפתח במגזר הציבורי" (סעיף 6 לכתב התביעה). נימצא אם כן, כי קיים עניין
 15 ציבורי בחשיפת מידע בפני בציבור על המועמדים לאור מעמדה של האגודה בציבור ולצורך
 16 גיבוש עמדת בקרב הבוחרים לאגודה.
- 17
 18 .35 הכתבה, עוסקת במעשים שביצע או לא ביצע התובע ובפעולותיו והתנהלותו עוד מתקופת
 19 עבודתו ברשות השידור העשויים ללמד על שאלת התאמתו לתפקיד, לשיטת הנתבע. בעצם
 20 ההתמודדות של התובע לתפקיד ציבורי, הוא נוטל על עצמו מטבע הדברים את 'הסיכון'
 21 לפגיעה בשמו הטוב על מנת שתמומש הזכות לחופש הביטוי מקום בו קיים עניין ציבורי
 22 בפרסום. הנה כי כן, אני קובעת כי התקיים בעניינו יסוד ה"עניין הציבורי" בפרסום בהתאם
 23 לסעיף 14 לחוק.
- 24
 25 .36 יוטעם כי בעת פרסום הכתבה טרם התקבלה החלטה בפרקליטות על אי העמדה לדין של
 26 התובע כי אם הרבה לאחר הפרסום. עם זאת, נקבע בפרשת דיין כי: "לא אחת אכן יהא
 27 עניין ציבורי בפרסום הנוגע למעשים פליליים. אין מקום להניח כי העובדה שמעשים אלה
 28 נדונים במסגרת הליך משפטי תבטל את העניין הציבורי בהם" (פסקה 41 לפסק הדין מפי
 29 הנשיא גרוניס).
- 30 .37 מן הכלל את הפרט, נדרשתי לבחינת המסכת העובדתית בעניין האמת שבפרסום בביטוי
 31 "העברייני אריה שקד". האם, התובע הוא אכן עברייני.
- 32
 33 .38 הוכח, כי התנהלה חקירה פלילית כנגד התובע. בסיומה נמסרה הודעה לעיתונות מטעם דובר
 34 המשטרה ביום 17.11.11 (נספח 1 לתצהיר הנתבע) לפיה: "ממצאי החקירה העלו כי החשוד...
 35 פנה למנכ"ל פיל"ת בראשית שנת 2010 וביקש לקבל לידי את דו"ח האבחון שנערך לבן מנחם,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 אבחון אותו לא היה מוסמך לקבל... לאחר שקד קיבל לידי את הדו"ח, הוא מסר אותו
2 לעיתונאים שונים לצורך פרסומו" עוד נאמר כי היחידה מצאה כי קיימת "תשתית ראייתית
3 כנגד אריה שקד לביצוע עבירות פליליות של פגיעה בפרטיות, לפי חוק הגנת הפרטיות ועבירה
4 של הוצאת מסמך ממשמורת לפי חוק העונשין". התובע, אינו מתכחש לממצאים בנוגע
5 להמצאת דו"ח האבחון, ומודה שקיבל את הדו"ח מידי מנכ"ל פיל"ת, מר שרון (שורות 155-
6 221 להודעתו במשטרה (מס' 1) ועדותו עמ' 15 שורות 26-22). לגרסתו, הדו"ח נמסר לידי
7 בשל יחסי חברות בינו ובין מר שרון (עמ' 11 שורה 2 ; עמ' 10 שורה 221 בהודעה במשטרה ,
8 נספח 4 לתצהיר המשלים מטעם הנתבעים). בהודעתו במשטרה אמר התובע כי ניסה לקבל
9 את דו"ח האבחון של מר בן מנחם מידי גורמים נוספים אך נדחה, מאחר והם סברו כי הדו"ח
10 חסוי (שורות 161-160 להודעה מס' 1). בכך, יש כדי לבסס את תוצאות החקירה כמובא
11 בהודעת המשטרה על קיומה של תשתית ראייתית לחשד לביצוע עבירות ע"י התובע בגין
12 פגיעה בפרטיות ולהוצאת מסמך ממשמורת שלא כדין.
- 13
14 .39 עם זאת, ביום 23.06.2014 התקבלה החלטה בפרקליטות המדינה שלא להגיש כתב אישום
15 כנגד התובע, כמובא במכתב הפרקליטות לב"כ התובע עו"ד אמיר : "בשימוע הצגת את מכלול
16 נסיבות העניין. בין אלה, נסיבותיו האישיות, משפחתיות והרפואיות של מרשך. בסיכום הגענו
17 למסקנה כי האינטרס הציבורי להעמיד את מרשך לדין נופל מהשפעתן של אותן נסיבות,
18 שראוי להתחשב בהן ולהימנע מהעמדתו לדין. נתנו דעתנו גם לעובדה שמרשך אינו עוד עובד
19 רשות השידור ושסיום עבודתו בא, בין היתר, על רקע פרשה זו" (נספח 3 לתצהיר המשלים
20 מטעם הנתבעים).
- 21
22 .40 בנסיבות אלו, משהתקבלה החלטה על אי העמדת התובע לדין יש לברר ולהכריע בשאלת הגנת
23 אמת בפרסום על היות התובע עברייני. האם, ההגנה תחול רק היכן שהביטוי 'עברייני' נעשה
24 ביחס למי שהועמד לדין והורשע בפלילים או שמא, גם על מי שחשוד בביצוע עבירות.
- 25
26 .41 טוענים הנתבעים, כי התובע עברייני בעצם ביצוע העבירה גם אם לא הורשע בדין, בהפנותם
27 לבג"ץ 428/86 יצחק ברזילי, עו"ד נ' ממשלת ישראל, 06.08.86 (להלן-"פרשת ברזילי") שם
28 התבררה שאלת מתן חנינה ע"י נשיא המדינה בהתאם לחוק יסוד : נשיא המדינה (סעיף 11)
29 למי שכלל לא הורשע. כבי הנשיא שמגר קבע שם : "לפי פשוטו של מקרא, הרי עברייני הוא מי
30 שביצע מעשה המוגדר כעבירה, ואין בביטוי כשלעצמו כדי ללמד על כך, שהמחוקק אינו
31 נוקט לשון "עבירה" ו"עברייני", לפי העניין, אלא לגבי מי שכבר הוכח לגביו בהליך פלילי
32 חלוט, שנסתיים בהרשעה, כי עבר עבירה. לפי תפיסת היסוד המשפטית שלנו כל אדם הוא
33 אכן בחזקת זכאי כל עוד לא הורשע בדינו, אך כלל גדול זה עניינו בזכויות ובחובות של הפרט
34 מול הערכאה השיפוטית ומול כל רשות וכל פרט אחר, אך אין בכך כדי ללמד בהכרח על כל
35 שימושי הלשון האפשריים במונח תיאורי, אשר אותו נוקטים בחקיקה בשלל של הקשרים
36 ובזיקה למיגוון של נסיבות, שעניינם בפלילים ובכל הכרוך בכך" (שם, בעמ' 530) ובהמשך

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 נאמר: "סיכומם של דברים, ניתן ללמוד על-פי הבחינה, המתמקדת בנוסח של הוראת
2 החוק, כי השימוש במונחים "עבירה" ו"עבריינים" יכול שיפנה - לפי העניין וההקשר - אל
3 המעשה או אל המואשם או החשוד בביצועה של עבירה ולא דווקא להרשעה או למי
4 שהורשע כבר" (שם, בעמ' 532). ואילו השופט ברק (כתוארו אז) דעת המיעוט בפרשת ברזילי
5 קבע: "אכן, מקובל עלי, כי מי שהורשע בדינו הוא "עברייני". אך מכאן לא נובע לדברי השופט
6 ברק, כי מי שטרם הורשע בדינו אינו יכול להיחשב כעברייני לצורכי דבר חקיקה זה או אחר,
7 בהפנותו בין השאר לסעיף 3 לפקודת המשטרה [נוסח חדש] לפיה משטרת ישראל עוסקת, בין
8 השאר, בתפיסתם של "עבריינים ובתביעתם לדין" (עמ' 591).
- 9
10 42. בחינת הביטוי, צריך שתיעשה לפי העניין והקשרו כמובא בפרשת ברזילי. יכול, שלעניין דבר
11 חקיקה כזה או אחר ולפי הקשר הדברים, אין הכרח שאדם יורשע בדין על מנת שייחשב
12 עברייני. יש לברר מה תכלית החוק הרלוונטי לבחינת הסוגיה בנוגע לשאלת מעמדו של אדם,
13 כעברייני. בענייננו, בחינת הכינוי עברייני צריך שתהא בהתאם ל'אמת משפטית' (ראו פסקה
14 25 בדנ"א דיין מפי כב' הנשיא גרוניס) מקום בו הכותרת מציגה מצג של עברייני ללא אמירה
15 מסייגת בנוגע לאי העמדה לדין ולו גם נכון למועד פרסום הכתבה. יתירה מכך, נאמר בכותרת
16 כי התובע ביצע שורה של עבירות כך שהקורא, למד ממנה כי התובע עברייני מחמת הרשעתו
17 בגינן. זאת בעוד בהודעת המשטרה נאמר על תשתית ראייתית לחשד לפלילים בפגיעה
18 בפרטיות בקבלת הדו"ח ובפרסומו. רק עיון בגוף הכתבה, ילמדנו כי עסקינן בחשד שנחקר
19 והומלץ על העמדה לדין בעוד קמה לתובע חזקת חפפות באותה העת. יתרה מכך, כל עוד הליך
20 תלוי ועומד כנגד נאשם, האמת המשפטית היא כי הוא אינו עברייני כי אם "נאשם" ועובר
21 להגשת כתב האישום הוא בבחינת "חשוד".
- 22
23 43. עסקינן בבחינה של הביטוי "עברייני" בתביעה בעילה של לשון הרע ולא במסגרת נורמטיבית
24 הנוגעת לדין הפלילי ולהשלכותיו בנוגע למורשע או לחשוד. האדם הסביר, שיעיין בכותרת
25 הכתבה יסבור אם כן כי התובע הורשע בפלילים, ולא היא. הפרשנות של אותה ביטוי בכותרת,
26 צריך שתאזן בין האינטרס לשמירה על שם טוב ובין חופש הביטוי הנהנה מהגנת "אמת
27 דיברתי". האמת בפרסום, תיבחן לפי מבחנו של האדם הסביר בנוגע להבנתו את הביטוי
28 עברייני, שלא צפוי שיעמוד על הדקויות שהן יציר הפסיקה באבחנות בחוקים אחרים בנוגע
29 למעמדו של אדם וסיווגו כעברייני לצורך הוראה בדין האחר.
30
- 31 44. לפיכך, הגעתי לכלל מסקנה כי מכותרת הכתבה ילמד האדם הסביר כי התובע הורשע בדין.
32 בהתאם לכך, לא עסקינן בפרסום שהוא אמת אף לא באמת לשעתה במועד הפרסום משלא
33 הועמד התובע לדין בגין החשדות נשוא הכתבה או בחשד לביצוע עבירות אחרות.
34

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 45. לאור האמור, נדחית טענת הנתבעים בנוגע להגנת 'אמת בפרסום' בהתייחס לביטוי עבריין
2 בפרסום.
3
4 **הגנת תום הלב:**
5
6 46. הגנת תום הלב לפי סעיף 15 לחוק תקום בהתקיים שני תנאים מצטברים: הראשון, כי
7 הפרסום נעשה בתום לב והשני, כי הוא נעשה בהתקיים אחת מהנסיבות שנמנו באותה הוראה
8 בחוק (שנהר, עמ' 250). כל אחת מהחלופות הקבועות בסעיף 15 נותנת ביטוי לאינטרס כלשהו
9 המצדיק מתן הגנה על הפרסום הפוגע, ואינה תלויה באמיתותו (ע"א 723/74 הוצאת עתון
10 "הארץ" בע"מ נ' חברת החשמל לישראל בע"מ, פ"ד לא(2) 281, 306, להלן- "פרשת חברת
11 החשמל"). בחינתה, תהא על פי יסודות אובייקטיביים וסובייקטיביים ועל פי ההקשר
12 הספציפי (דנ"א דיין, פסקה 71 לפסק הדין של הנשיא גרוניס).
13
14 **חובת פרסום:**
15
16 47. סעיף 15 (2) לחוק קובע כי הגנת תום הלב תהיה בנסיבות בהן: "היחסים שבינו לבין האדם
17 שאליו הופנה הפרסום הטילו עליו חובה חוקית, מוסרית או חברתית לעשות אותו פרסום".
18 יש לברר במסגרת אותה הוראה את היחסים בין המפרסם לנפגע את תוכנו של הפרסום, על
19 רקע נורמה כללית, בין אם היא מעוגנת בחוק ובין אם כנורמה חברתית-מוסרית העשויה
20 להשתנות מחברה לחברה ומזמן לזמן (דנ"א דיין, שם, פסקה 48 בפסק הדין של הנשיא
21 גרוניס). "חשיבותה של העיתונות אינה מתמצה במתן ביטוי לדעות שונות. אחד מתפקידיה
22 העיקריים הוא דיווח על אירועים, עובדות ותהליכים המתרחשים בחברה. יש לזכור כי
23 הבאת מידע לרשות הרבים אינה מסתכמת בהכרח בדיווח פסיבי על אירועים. אחת
24 הפונקציות החשובות של כלי התקשורת השונים היא חשיפתם של אירועים ועובדות שאינם
25 גלויים לעיני כל ואשר מצריכים לעיתים עבודת תחקיר. פרסומים מסוג זה מסתמכים לא
26 פעם על מקורות שאינם פומביים או רשמיים ועשויה להיות בהם תועלת ייחודית לשיח
27 הציבורי. זהו פועלה של העיתונות החוקרת" (שם, פסקה 53). פרסום שנועד ועשוי להביא
28 לטיפול משפטי, מוסרי או אתי על ידי הרשות המוסמכת כמו גם לצורך גיבוש עמדות בציבור.
29
30 48. מקום בו קיים עניין ציבורי משמעותי בתוכן הפרסום כפי שהוכח בענייננו ובהתחשב במעמדו
31 המקצועי של הנתבע כעיתונאי, תקום חובה עיתונאית לפרסום. עם זאת, לחובה העיתונאית
32 נלווית חובת תום הלב אשר על גדריה, יש ללמוד בין היתר מסעיפים 16 ו-17 לחוק. בחינת
33 תום הלב כוללת את שאלת המניע לפרסום. אם הוא נובע מהערכת המפרסם על חשיבותו
34 ונחיצותו או שמה מתוך רצון להשמיץ את הנפגע. הרצון של העיתונאי להגיע להישג ('סקופ')
35 ושיקולים מסחריים (שיקולי רייטינג). כל אלו, עשויים ללמד על חוסר תום ליבו של העיתונאי
36 ובשאלת האמונה של המפרסם באמיתות הפרסום (פסקאות 75-72 בדנ"א דיין, שם).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 בעניין שיקולי היסקופי והרייטינג נחלקו השופטים בפסק הדין בדנ"א דיין. השופטים פוגלמן
 2 והנדל (פסקאות 15 ו-9 בהתאמה) סברו כי אין בהכרח פסול בשיקולים אלו בבחינת "קנאת
 3 סופרים תרבה חכמה". השופט דנציגר סבר כי רק היכן שיוכח כי לשיקולים אלו ניתן יתר
 4 בעיני המפרסם, אי אז יהיה בכך כדי ללמד על חוסר תום הלב שלו (פסקה 1 וראו גם בדעתו
 5 של הנשיא גרוניס).
- 6
 7 49. בבחינת המאפיינים האובייקטיביים של אותה הגנה, יש לבחון אם התנהלות המפרסם הייתה
 8 סבירה והוגנת. בין אם על פי האמצעים בהם הוא נקט כדי להיווכח באמיתות הפרסום ובין
 9 בתוכנו של הפרסום, שלא יחרוג מתחום הסביר. קרי: על המפרסם לדייק בתיאור העובדות
 10 ולשקפן באופן הוגן ומאוזן כמו גם לקבל את תגובת הנפגע. והרשימה, אינה סגורה.
- 11
 12 50. חשיבות יתרה בבחינת תום הלב בהגנת העיתונאות האחראית, ניתנה לעניין תיקון ועדכון של
 13 הפרסום. פרסום של תיקון של פרט שנתגלה כלא מדויק או עדכון באשר להתפתחויות
 14 מאוחרות לפרסום, יש בהם כדי להעיד על תום ליבו של המפרסם. מנגד, סירוב לתקן או לעדכן
 15 פרסום, עלול לשלול את הגנת תום הלב (סעיף 17 לחוק). עם זאת, תנאי לקיומה של חובה זו
 16 הוא בדרישה של הנפגע מהמפרסם, לעדכון או לתיקון הידיעה בפרסום. נכון הדבר בפרט היכן
 17 שדווח בפרסום על חשד לבצוע עבירה והוחלט על אי העמדה לדין. כך מצינו בדנ"א דיין
 18 שקבע: "הימנעותו של מפרסם מלפרסם - ביוזמתו - מידע אודות התפתחויות משמעותיות
 19 בפרסום אשר היווה לשון הרע עשויה בנסיבות מסוימות לשלול מאותו מפרסם את הגנתו
 20 של סעיף 15(2) לחוק" (פסקה 2 לפסק הדין של הנשיא גרוניס, פסקה 11 לפסק הדין של
 21 השופטת ארבל; פסקה 10 לפסק הדין של השופט נ' הנדל ופסקה 8 לפסק דינו של השופט
 22 עמית).
- 23
 24 51. בעניינינו, הנתבעים לא דאגו לפרסום עדכון בנוגע לתוכנו של הפרסום. עם זאת, לא היתה
 25 פנייה בנדון מצד התובע מה גם שהשתכנעתי כי העניין הציבורי המשמעותי בנוגע לתובע, הוא
 26 שהביא לפרסום הכתבה.
- 27
 28 **הבעת דעה:**
- 29
 30 52. סעיפים 15 (4) ו- (5) לחוק מקנים הגנה למפרסם בנסיבות בהן:
 31 (4) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע בתפקיד שיפוטי, רשמי
 32 או ציבורי, בשירות ציבורי או בקשר לענין ציבורי, או על אפיו, עברו, מעשיו או
 33 דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות;
 34 (5) הפרסום היה הבעת דעה על התנהגות הנפגע –
 35 (א) כבעל דין, כבא כוחו של בעל-דין או כעד בישיבה פומבית של דיון כאמור
 36 בסעיף 13(5), ובלבד שהפרסום לא נאסר לפי סעיף 21, או

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 **(ב)כאדם שענינו משמש נושא לחקירה, כבא כוחו של אדם כזה או כעד בישיבה**
 2 **פומבית של ועדת חקירה כאמור בסעיף 13(6), או על אפיו, עברו, מעשיו או**
 3 **דעותיו של הנפגע במידה שהם נתגלו באותה התנהגות".**
 4
 5 על מנת שתחול הגנת הבעת דעה, יש צורך להוכיח כי התקיים יסוד תום הלב;
 6 הפרסום הוא הבעת דעה; וכי התקיימו הנסיבות המופיעות בסעיפים האמורים.
 7 בגדרה של "הבעת דעה" ייכנסו אמירות בעלות יסוד סובייקטיבי, המתארות
 8 עמדה אישית של המפרסם בנוגע למצב דברים מסוים או בנוגע למושג הכתיבה
 9 (**פרשת בן גביר**, פסקה 12 לפסק הדין של השופטת ארבל). תיאור עובדתי עשוי
 10 גם הוא להיות מובא בדרך של הבעת דעה (**שנהר**, עמ' 310-309; **פרשת אילנה**
 11 **דיין**, פסקה 121 לפסק הדין של המשנה לנשיאה ריבלין). הבעת דעה, כוללת
 12 ביטויים אשר לא ניתן לסווגם כ"אמת" או "שקר" והפרסום ייחנה מהגנה זו
 13 אם בידי האדם הסביר להבין כי עסקינן בהבעת דעה של המפרסם (**פרשת חברת**
 14 **החשמל**, עמ' 291) ולפי מבחן השכל הישר (**שנהר**, עמ' 310).
- 15
 16 53. כך נקבע בדנ"א קראוס : **"הגנת תום הלב מעניקה הגנה לכותב אשר הביע דעה, גם אם**
 17 **היא בלתי נכונה, מופרזת או מונעת מדעה קדומה, וגם אם היא מאפשרת לקוראיה או**
 18 **לשומעיה לקרוא לתוכה רמזים מרמזים שונים"** (שם, עמ' 41; **פרשת אילנה דיין**, פסקה
 19 121 לפסק דינו של המשנה לנשיאה ריבלין). על המפרסם הנטל להוכיח כי קיימת הבחנה
 20 ברורה בין היסוד העובדתי לבין יסוד הבעת דעה, על פי "הרושם הכללי שיוצר מירקם
 21 הכתבה בעיני הקורא הסביר כאשר ההנחה היא שהקורא הסביר אינו מנתח ניתוח מדוקדק
 22 של אמרה ואמרה".
 23 רושם זה נוצר מניסוח האמרה, מקומה בכתבה וממבנה הכתבה כולה משל הייתה כולה
 24 הצגת עובדה (**שנהר**, עמ' 311, 313). מקום בו אין הפרדה בין הבעת דעה להצגת העובדות,
 25 אי אז לא תקום ההגנה (ד"נ 9/77 **חברת החשמל לישראל בע"מ נ' הוצאת עיתון הארץ**
 26 **בע"מ**, 28.08.78).
- 27
 28 54. בעניינינו, כפי שקבעתי ברישא של פסק הדין, עסקינן בעניין ציבורי ופרסום הכתבה בא לממש
 29 את עיקרון חופש הביטוי והגשמת החובה העיתונאית. פרסום של עיתונאי שכלל שנועד
 30 "לחשוף ולהוקיע תופעות של שחיתות, התנהגות בלתי תקינה, מינויים פסולים וכיוצא באלה
 31 – גובר משקלה של חירות הביטוי" (ע"א 9462/04 **מורדוב נ' ידיעות אחרונות בע"מ**, פ"ד ס(4)
 32 13). בכתבה נאמר בין היתר : **"שקד, שאיבד את הבושה ומתנהל בעזות מצח, מבקש לשוב**
 33 **לעמדות כוח בקרב הקהילה העיתונאית-הירושלמית, וזאת על אף שלתפקיד כזה דרוש**
 34 **אדם נקי כפיים וישר דרך" וכן- "שקד אינו פועל עוד כעיתונאי ואינו ראוי לתפקיד זה".** ברי,

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 כי ביטויים אלו הם בגדר הבעת דעה של הנתבע ואין בהם ערובייה בין עובדות להבעת הדעה.
 2 מה גם שטענותיו של התובע בתביעתו אינן מופנות כנגד אותה אמירה ואף לא כנגד החשד
 3 בעניינו אף שנטען כגד אמיתותה (סעיף 30 לכתב התביעה). ולא היא, כפי שהוכח מהודאת
 4 התובע בנוגע לקבלת דו"ח האבחון לידי ופרסומו.
- 5
 6 .55 בגוף הכתבה נאמר: "העברייין אריה שקד, שביצע שורה של עבירות פליליות ומעשיו
 7 נחקרו...". הביטוי עברייין בגוף הכתבה בא בנשימה אחת אם תיאור עובדתי בדבר החשד
 8 לביצוע עבירות עליהן נחקר התובע במשטרה. החשד לקשרי שוחד ובדבר סילוקו של התובע
 9 מרשות השידור, מוצגים גם הם בכתבה כדיעה עובדתית ולא כהבעת דעה.
 10 עם זאת, הוכח רכיב תום הלב בפרסום בגוף הכתבה, במובדל מהכותרת אליה אדרש להלן.
 11 הנתבע העיד כי הוא "עיתונאי-חוקר" ולא פעל ממניעים זדוניים ומתוך יריבות אישית עם
 12 הנתבע, שלא הוכחה כלל בראיות התובע. לדברי הנתבע, פרסום הכתבה נעשה בשל רצונו
 13 לחשוף בפני הציבור את המידע הבעייתי בעניינו של התובע אשר לציבור יש עניין בו (סעיף 9
 14 לתצהירו, עדותו בעמ' 44 שורה 27). השתכנעתי מהעדויות, כי הנתבע האמין בלב שלם כי לא
 15 ראוי שהתובע יציג מועמדות לאגודה בשל מעשיו והתנהלותו (עמ' 51 שורות 12-9). לדבריו,
 16 כינוי התובע כ"עברייין" נעשה לאור עמדות המשטרה והפרקליטות (עמ' 51 שורות 32-30) מה
 17 גם, שהתובע הודה בראיון בתקשורת כי עשה שימוש בדו"ח האבחון. מכל האמור הוא הסיק
 18 כי התובע ביצע את העבירות המיוחסות לו, אף שהלה התכחש להן (סעיף 12.4 לתצהיר הנתבע
 19 ועדותו בעמ' 51 שורות 23-21).
- 20
 21 .56 בנסיבות אלו, מצאתי כי הנתבע האמין באמיתות הביטוי עברייין בגוף הכתבה ובהזכירו את
 22 עניין החקירה ותוצאותיה על פי הודעת דובר המשטרה, יש בכך כדי להביא למסקנה לפיה
 23 הפרסום נעשה בתום לב אובייקטיבי ולא רק סובייקטיבי שלו.
- 24
 25 .57 אמנם, ראוי היה שהנתבע יקבל את תגובת התובע עובר לפרסום אך בכך אין כדי לאיין את
 26 קביעתי בנוגע לתום הלב בפרסום בפרט לאור הודעת המשטרה. יתירה מכך, לאחר פרסום
 27 הכתבה, לא ביקש התובע להביא את תגובתו כי אם דרש את התנצלות והיתרה על כוונתו
 28 לנקוט בהליך משפטי. יפים הדברים בפרט שעה שעסקינן בתובע, איש תקשורת אשר היה
 29 בידיו בנקל להביא את תגובתו לגוף הכתבה בפני הנתבע, ולו גם בדיעבד לצורך פרסומה ולא
 30 להתנות זאת בדרישה להתנצלות. התנצלות, שהנתבע סרב לה נוכח הנסבות כמובא לעיל (ראו
 31 גם: עמ' 45 שורות 5-4, 30-31, עמ' 46 שורה 8). תחת זאת, הגיש התובע את תביעתו, יומיים
 32 לאחר הפרסום ודבר הגשתה, פורסם גם הוא בתקשורת (הודעות דוא"ל של הנתבע לכתב של
 33 עיתון TheMarker, נספח ט' לתצהיר התובע). נימצא כי נגישותו של התובע לכלי התקשורת,
 34 מחלישה את המשקל שיש לתת לאי קבלת תגובה של התובע לפרסום.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1
- 2 58. מבחן נוסף לעניין תום הלב, הוא שהפרסום "לא חרג מתחום הסביר" וכי תיאור העובדות
- 3 הובא באופן הוגן ומאוזן. הביטויים בגוף הכתבה, נבחנים לא במנותק כי אם לפי הקשר
- 4 הדברים בכתבה כולה. האמירה "העברייין אריה שקד, שביצע שורה של עבירות פליליות
- 5 ומעשיו נחקרו על ידי המשטרה..." אין בה משום חריגה מתחום הסביר בנסיבות העניין שעה
- 6 שהיא נאמרה בנשימה אחת עם החשדות שנחקרו ועם הודעת דובר המשטרה. כך גם הוסיף
- 7 הנתבע ואמר בכתבה כי התובע "נחשד בשורה של מעשים בלתי חוקיים" מה שמלמד כי לא
- 8 עסקינן בשלב זה בהרשעה, כי אם בחקירה משטרתית.
- 9
- 10 59. לפיכך, אף שראוי היה שייאמר כי התובע חשוד, להבדיל מעברייין, בהתחשב בהמשכו של אותו
- 11 משפט בכתבה על החשדות כנגדו, הגעתי למסקנה לפיה אמירות אלו בגוף הכתבה חוסות
- 12 תחת הגנת תום הלב שבסעיף 15 (2) לחוק.
- 13
- 14 **כותרת הכתבה:**
- 15
- 16 60. כותרת הכתבה: "העברייין אריה שקד מנסה לשוב לזירה" כבר קבעתי לגביה כי הביטוי
- 17 "עברייין", לא תחול הגנת "אמת דיברתי". בבחינת תום הלב בשימוש באותו הביטוי יש לתת
- 18 משקל לכך שנאמר בכותרת הכתבה לה שמור מקום של כבוד בפרסומים עיתונאיים. הכותרת
- 19 תהיה לרוב מודגשת ובולטת, בעל גופן אחר מהכתבה, גדולה יותר ובעניינינו, אף לצידה תמונה
- 20 של התובע ומתחתיה נירשם "שקד. עברייין. מטרתה של הכותרת, למשוך את עין הקורא
- 21 והשפעתה גדולה מטבע הדברים. מעמדה הייחודי, נגזר גם מן העובדה שלעיתים מסתפק
- 22 הקורא בקריאת הכותרת בלבד ולא את הכתבה גופה. הביטוי הצורני והמילולי המיוחד
- 23 בעריכתה, נועד להותיר רושם בלב הקורא מה ישליך על דעתו בנוגע לנפגע מושא הפרסום.
- 24 בהתאם לכך, יש לבחון את הכותרת, בנפרד מגוף הכתבה ולתן לה משקל רב. על כך מצינו
- 25 בע"א 5653/98 פלוס נ' חלוץ, פ"ד נה(5) 865, 880: "דרך ניסוחה של הכותרת; היותה של
- 26 הכותרת בולטת במיוחד ביחס לרשימה; היותה של הכותרת בוטה במיוחד; עובדה
- 27 שהכותרת אינה משקפת את הנאמר ברשימה ועוד".
- 28 לאור האמור, יש לתת לביטוי "עברייין" בכותרת הכתבה, משקל אחר מאותו ביטוי בגוף
- 29 הכתבה לצורך בחינת תום הלב.
- 30
- 31 61. בבחינת הדברים, השתכנעתי כי הגנת 'העיתונות האחראית' לא חלה על כותרת הכתבה.
- 32 מעמדה הייחודי והיעדר אמירה כלשהי בכותרת המסייגת את הכינוי 'עברייין' לציון דבר היותו
- 33 חשוד ולא מורשע, מביאים אותי למסקנה לפיה אין לבכר את חופש העיתונות על פני שמו
- 34 הטוב של התובע. עיתונאי זהיר ואחראי, שוקל את מילותיו לכותרת שבאמצעותה מועבר
- 35 המסר ו/או תמצית המסר של הכתבה כולה. הכותרת, חסרה איזון כלשהו בין הזכות לחופש

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 הביטוי ובין הזכות לשם טוב בפרט לאור הפסקנות שבה. נקודת האיזון בהקשר זה, נוטה
2 לטובת כבוד האדם ושמו הטוב.
- 3
4 סעיף 25א. לחוק לשון הרע קובע: "א(א)פורסם באמצעי תקשורת שנפתחה חקירה פלילית
5 נגד אדם או שהוגש נגדו כתב אישום או שהורשע בעבירה, והתקבלה החלטה לסגור את
6 התיק, לא להגיש כתב אישום או לעכב הליכים, או שזוכה האדם או התקבל ערעורו, לפי
7 הענין (בסעיף זה - החלטה עדכנית), ודרש אותו אדם בכתב מאמצעי התקשורת לפרסם את
8 ההחלטה העדכנית, יפרסם אמצעי התקשורת את ההחלטה העדכנית בתוך זמן סביר מיום
9 קבלת הדרישה; לענין סעיף זה, "הורשע" - לרבות קביעה של בית המשפט שהאדם ביצע
10 עבירה, בלא הרשעה".
- 11
12 הנתבעים לא טענו וכפועל יוצא אף לא הוכיחו כי פרסמו עדכון על כך שהוחלט לא להעמיד
13 את התובע לדין בגין החשד שיוחס לו. עם זאת, התובע או מי מטעמו לא פנו אליהם בדרישה
14 לפרסום עדכון בהתאם לסיפא של סעיף 25א. לחוק. בה בעת, הפסיקה הרחיבה את הדרישה
15 לעדכון בפרסום ביוזמת המפרסם אף ללא דרישה של הנפגע, כאמת מידה לבחינת תום לבו
16 של המפרסם (דנ"א דיין כמובא בסעיף 50 לעיל). זאת בדגש מיוחד לפרסום ברשת האינטרנט
17 שמשמעו, כי כל עוד הפרסום לא הוסר מהרשת הוא ימשיך 'ללוות' ולדבוק בנפגע לאורך ימים
18 ושנים.
- 19
20 לאור כל האמור אני קובעת כי כותרת הכתבה המהווה לשון הרע, הובאה בחוסר תום לב.
21 לפיכך, לא תחול עליה הגנת החוק בגין חובה עיתונאית בפרסום לגביה כמו גם ההגנות
22 שבסעיפים 15(4) ו-15(5) הטעונות פרסום בתום לב.
- 23
24 בחנתי את יתר הביטויים בגוף הכתבה. בכלל זה "ניסה להטות מכרזים" שהתובע טען כי
25 מהווה לשון הרע.
26 אין חולק כי התובע התמודד על תפקידי ניהול ברשות השידור מול מתחרהו, מר יוני בן מנחם.
27 כך גם, הוכח כי התובע קיבל לידי את דו"ח האבחון של מר בן מנחם ממנכ"ל פיל"ת והעבירו
28 לתקשורת במטרה "שידעו מי האיש". בעדותו דייק התובע וציין כי פרסום הדו"ח נעשה לאחר
29 החלטת וועדת האיתור, אך בטרם החלטת הממשלה בעניין (עמ' 16 שורה 25 עד עמ' 17 שורה
30 3). בהודעתו במשטרה אמר התובע כי מטרת פרסום דו"ח האבחון היתה "לסכל את מינויו"
31 של בן מנחם (עמ' 11 שורה 241 להודעה הראשונה).
- 32
33 התובע, התראיין לערוץ 2 כשהוא חובש פאה לראשו וקולו מעוות, עובר להחלטת הממשלה
34 בעניין המינויים לרשות השידור (עמ' 12 שורה 258 להודעה הראשונה; עמ' 17 שורות 9-5
35 לפרוטוקול). זאת לידם של הנתבעים, על מנת לפסול מועמדים אחרים לתפקידים ברשות
36 השידור (פסקה 47 לסיכומים). בנוסף, בחקירתו של התובע במשטרה בשאלה למה הוא

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 התכוון כשאמר לגורמים מסוימים ברשות השידור כי צריך "לחסל את מיקי ויוני" השיב:
 2 **"אם אמרתי, אני לא זוכר שאמרתי, אבל אם אמרתי, ויש סיכוי כזה אז הכוונה לכך שלחסל**
 3 **את סיכוייהם להיות מנהלים"** (עמ' 13 שורות 295-297 להודעה הראשונה).
 4
 5 67. על יסוד כל האמור, שעה שהוכח כי התובע, במעשיו, ביקש להביא לפסילה של מועמדים
 6 אחרים במכרזים ברשות השידור. לפיכך, הפרסום יחסה בצילה של הגנת החובה העיתונאית.
 7
 8 68. אמירה אחרת בגוף הכתבה "חשד לקשרי שוחד" נטען לגביה כי היה חשד כאמור בבחינת ייד
 9 רוחצת יד". קבלת דו"ח האבחון ממנכ"ל פיל"ת אל מול מסקנות מבקר המדינה בעניין
 10 היחסים בין התובע לפיל"ת. עולה השאלה, אם היה יסוד סביר למסקנה אליה הגיע הנתבע
 11 לפיה **"העלו ממצאי מבקר המדינה חשד לקשרי שוחד בינו לבין מנהלי חברת פיל"ת"**.
 12 לטענת הנתבעים, ניתן לבסס את המסקנה כי התקיימו יחסי "תן וקח" בין התובע למנכ"ל
 13 פיל"ת לאור ממצאי דו"ח מבקרת הפנים. מדו"ח זה ניתן ללמוד על כך שהחל מאמצע שנת
 14 2010 התובע חתם לבדו על החשבונות לתשלום לפיל"ת וכי האישור נעשה בניגוד להסכם עם
 15 פיל"ת. אישור החשבונות, נעשה לשיטתם מיד לאחר שהתובע קיבל ממר ששון את דו"ח
 16 האבחון (סעיפים 25-29 לסיכומיהם). בתמיכה לכך היפנו למסקנות של מבקרת הפנים בדו"ח
 17 לפיהן: **"ראש מנהלת הרפורמה מעסיק על-חשבון הרשות בניגוד להוראות המכרז והחווה,**
 18 **עובד מטעם היועץ הנותן למנהלת הרפורמה שירותים בעניין ריכוז החלטות צוותי הרפורמה**
 19 **(עמ' 17 לדו"ח).**
 20
 21 69. התובע מתכחש למסקנות של הנתבע וטוען כי החל מחודש מאי ובתפקידו כמ"מ יו"ר ועדת
 22 המכרזים, הוא סרב להאריך את ההתקשרות עם פיל"ת (סעיף 14 ד' לסיכומים; עמ' 11
 23 שורות 22-26 בעדותו). לעניין אישור החשבונות העיד: **"ראשית אין ולא היתה ועדת היגוי.**
 24 **שתיים, אני אשרתי את השעות עבודה לפיל"ת לאחר שפניתי לכל הגורמים לרשות, ליו"ר**
 25 **ולמנכ"ל לסמנכ"ל והן למנכ"לית משאבי אנוש שיאשרו את השעות שחב' פיל"ת ספקה להם.**
 26 **אני לא הייתי אחראי לכסף ולא לתעריפים ולא להתקשרויות ולא לכסף ולא לתעריפים אלא**
 27 **רק להפעלת צוותי הרפורמה שצרכו שירותים מפיל"ת"** (עמ' 11 שורות 6-9 בהפנותו גם
 28 לחליפת מכתבים ת/1-7).
 29
 30 70. חברת פיל"ת זכתה במכרז ביום 25.03.09 למתן שירותי ייעוץ בנושא הרפורמה ברשות
 31 השידור (עמ' 1 לדו"ח מבקרת הפנים). דו"ח המבקרת מצביע על כשלים בעניין העסקת פיל"ת.
 32 כך למשל, עד לחודש מרץ 2011 לא נקבע באופן ברור וחד משמעי מי הגורם האחראי על
 33 הפעלת פיל"ת. בפועל היא הופעלה ע"י המנכ"ל, הסמנכ"לית למשאבי אנוש, ראש מנהלת
 34 הרפורמה ועוד (סעיף 2 בעמ' 2 לדו"ח המבקרת). אם כך, בחנתי מאימתי היה התובע ראש
 35 מנהלת הרפורמה. בעדותו אמר התובע כי התמנה לראש המנהלת באפריל 2010 (עמ' 10 שורה
 36

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

34 עד עמ' 11 שורה 2). מינויו הרשמי לתפקיד נעשה בחודשים מרץ-אפריל 2010 (ראו סעיף
 1 יא להודעת פרקליטות המדינה, נספח 2 לתצהיר המשלים) אף שפעולותיו בענייני הרפורמה
 2 והובלתו אותה, החלו במועד מוקדם מזה. בחקירתו במשטרה אמר התובע: **"לאחר**
 3 **התפטרות גביש מרשות השידור ביוני 2009 ביקש ממני מנכ"ל הרשות, מוטי שקלאר,**
 4 **להוביל את הרפורמה"** (עמ' 4 שורות 70-67 להודעה הראשונה) והוסיף ואמר: **"קיבלתי את**
 5 **זה לפני שהתמניתי לראש צוות הרפורמה. אני התמניתי בסוף 2009."** (עמ' 9 שורות 192-
 6 193 להודעה הראשונה). בעדותו בפני אמר התובע על מועד מינויו **"אני אומר שהתמנתי**
 7 **כחודש וחצי אח"כ לראש הרפורמה, זה היה במסגרת היחסים החבריים ביני ובין ששון"**
 8 (עמ' 10 שורה 34, עמ' 11 שורה 3).
 9
 10
 11 .71 הנה כי כן, התובע לא מתכחש כי קיבל לידי את הדו"ח במרץ 2010 וכבר באותה עת, הגם
 12 שלא במינוי רשמי, הוא היה חלק ממובילי הרפורמה. דו"ח האבחון, נמסר לידי בשל החברות
 13 שלו עם מר ששון (עמ' 10 שורות 221-220 להודעה הראשונה) ועל בסיס טובה אישית כדברי
 14 התובע (עמ' 2, שורות 41-40 להודעה השנייה). בעדותו בפני, שינה התובע מגרסתו. במענה
 15 לשאלה "מתי המנכ"ל רשם לך שהוא ממנה אותך?" השיב "ת. 04/10. ש. יכול להיות שהוא
 16 רשם לך ב- 2009? ת. לא. ש. מתי הוא שלח את מכתב? ת. קבלתי את המכתב ב- 04/2010 ולא
 17 זכרתי בחקירה. ש. כשקבל את הדוח האבחון ב- 03/2010 מה היה תפקידך? ת. מנהל הרדיו
 18 ש. לא היתה לך עבודה עם פיל"ת? ת. לא. ישירות לא. ש. לא היה ידוע לך שאתה הולך להיות
 19 מנהל הרפורמה? ת. לא כמו שיוני בן מנחם לא ידע שהוא יבחר... ש. אתה לא הייתה מנהל
 20 הרפורמה ולא היה לך שום קשר עם פיל"ת? ת. נכון. ש. לא היית חבר שלו באותה התקופה?
 21 ת. נכון" (עמ' 19 שורות 31-16). אני מעדיפה את גרסתו של התובע במשטרה לפיה השניים היו
 22 מיוודדים מה שהביא לטובה אישית שעשה לו מר ששון לבקשתו, במסירת דו"ח האבחון לידי.
 23 גם אם נכונה גרסתו של התובע לפיה הם אינם חברים הואיל ואינם מבליים בצוותא, הרי
 24 שהחברות נוצרה מעבודתו ברשות השידור (עמ' 20 שורות 4-5).
 25
 26 .72 האם דו"ח מבקרת הפנים, מעלה ממצאים של יחסי "תן וקח". יובהר כי מהעדויות עולה כי
 27 בשעה שהתובע קיבל לידי את דו"ח האבחון, הוא הכיר כבר את מר ששון בשל קשרי העבודה
 28 ביניהם שהביאו ליחסי חברות (עמ' 20 שורות 4-5). עוד עולה מהראיות, כי התובע חתם על
 29 החשבונות של חברת פיל"ת. כך נאמר בדו"ח של מבקרת הפנים: **"כל חשבונות על שעות**
 30 **העבודה שבוצעו תשולם רק לאחר אישור של ועדת ההיגוי לרפורמה. נמצאו חתימות**
 31 **המנכ"ל על חלק מהחשבונות בתחילת הפרויקט, והחל מאמצע שנת 2010- של ראש**
 32 **מינהלת הרפורמה מר אריה שקד לבדו. לא נמצא סימוכין לכך שהתקיים דיון בוועדת**
 33 **הרפורמה על אישור שעות העבודה של עובדי פיל"ת"** (סעיף 4 בעמ' 2 לדו"ח). ובהמשך
 34 נאמר: **"החל ממאוס 2010, נשלחו חשבונות היועץ לאישור לראש מינהלת הרפורמה מר**
 35 **אריה שקד, עד 30.6.11, בו הודיע הלה כי הוא מסיר את אחריותו לנושא"** (עמ' 28 לדו"ח).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1
- 2 בהודעתו במשטרה אמר התובע: "כשהגעתי לצוות הרפורמה היה מצב נתון שבו חברת פיליית
- 3 עובדת עם צוות הרפורמה על יישום הרפורמה. התשלום היה לפי שעות עד 1000 שעות בחודש.
- 4 לא קרה שהם עברו את המכסה למיעט אולי פעם אחת וגם אז לא שולם להם עבור יותר מאלף
- 5 שעות. אני אישרתי את השעות והתשלום. ניהלתי את צוות הרפורמה לצד ניהול הרדיו ללא
- 6 עוזרים פרט ליועצים של פילת. את חלקם אני הפעלתי וחלקם הוזמנו ישירות ע"י גורמים
- 7 אחרים ברשות... רק מה שאני הזמנתי אני אישרתי. מה שלא אני הזמנתי כתבתי ליו"ר הרשות
- 8 ולמנכ"ל הרשות שיאשרו הם כי אחרת אני לא אחתום על החשבונות" (עמ' 13 שורה 305 ;
- 9 עמ' 14 שורה 314 להודעה הראשונה). בנוסף נשאל התובע בחקירתו במשטרה: "**עולה די**
- 10 **בבירור שרק מתוקף מעמדך כיו"ר צוות הרפורמה וכמי שאחראי על אישור התשלומים**
- 11 **לפילת הסכים מאן דהו בחברה להמציא לך את הדו"ח**" והשיב לאותו החשד: "**למייטב זכרוני**
- 12 **קיבלתי את זה לפני שהתמניתי לראש צוות הרפורמה. אני התמניתי בסוף 2009**". (עמ' 9
- 13 שורות 193-190).
- 14
- 15 בנוסף לכל האמור וכפי שעולה מהמכתבים שהגיש התובע במסגרת ראיותיו (סומנו ת/1-7ת) .73
- 16 לפיהם הוא ביקש אישור מגורמים שונים ברשות השידור לחשבונות שונות. כך גם, לעיתים
- 17 הוא סרב לחתום על חשבונות מסוימות (עמ' 29 לדו"ח מבקרת הפנים) כפי שעולה מעדותה
- 18 של המבקרת: "**הגיעו חשבונות שאריה סרב לחתום**" (עמ' 41 שורה 22). זאת בנוסף לעדותו
- 19 של התובע שלא נסתרה לפיה הוא סרב להמשיך להעסיק את פיל"ת מאחר והמשך העסקתה
- 20 לא אושרה (עמ' 11 שורות 26-22 לפרוטוקול) כפי שהוכח גם בעדותו של מבקרת הפנים (עמ' 40
- 21 שורות 16-15). לא היה בעדות המבקרת כדי ליישב את שאלת הכפיפות של עובדי הרשות,
- 22 אם לתובע או לסמנכ"לית בהתייחס לעמ' 3 לדו"ח. ובמענה לשאלה האם מתוך הדו"ח עולה
- 23 קיומו של חשד למתן או קבלת שוחד על ידי התובע השיבה העדה כי הדו"ח הועבר ללשכה
- 24 המשפטית ולמייטב זיכרונה, לא היתה המלצה להגיש תלונה במשטרה בנדון (עמ' 42 שורות
- 25 31-17).
- 26
- 27 עולה מכל האמור, כי דו"ח מבקרת הפנים הצביע על מספר כשלים בעניין העסקת פיל"ת .74
- 28 שעוררו עניין ובחינה ע"י המבקרת בין השאר בנוגע למעורבות של התובע בהיותו ראש מינהלת
- 29 הרפורמה. עם זאת, התובע לא נחקר על כך במשטרה וודאי שלא היה לנתבע מידע מספיק
- 30 המאשש חשד לשוחד כי אם להתנהלות לא תקינה לפיה "**רשות השידור שלמה עבור החברה**
- 31 **הזו תשלומים שלא הייתה צריכה לשלם**" (עדות מבקרת הפנים, עמ' 42 שורות 7-6).
- 32
- 33 לאור האמור, לא חלה הגנת "אמת דיברתי" בעניין חשד לקשרי שוחד. נכון הדבר בפרט בעוד .75
- 34 הנתבע מבסס את אותה אמירה בכתבה בהפנייה לדו"ח מבקר המדינה (חלקים מדו"ח

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 המבקר 61, צורפו כנספח 4 לתצהיר הנתבע. עיון בדו"ח מבקר המדינה מלמד כי עניינו
2 בהעסקת פרויקטור לטכנולוגיות ולא בעניין יחסי יתן וקח' בין התובע ומר ששון.
3
4 על אף לא הוכח אמיתות הפרסום בנוגע לחשד לשוחד, יש להחיל על הביטוי את הגנת חובת
5 הפרסום העיתונאי. שכן, היה בסיס למסקנה של הנתבע בדבר חשד בנדון והפרסום נעשה
6 בסבירות ובתום לב. זאת אני קובעת לאור מכלול העדויות, לרבות עדותה של מבקרת הפנים
7 והדו"ח שיצא תחת ידה, אף שהנתבע 'חטא' באי דיוק בהפנתו לדו"ח מבקר המדינה בעוד
8 מבקרת הפנים אינה כפופה לו ופועלת עצמאית.
9 בהחלט ההגנה, התחשבתי גם בחשיבות החשיפה של עיתונות חוקרת ומניעת הרתעה
10 מעיתונאים לפרסם מידע שקיים בו אינטרס ציבורי. עוד יוטעם, כי ברור לקורא הסביר כי
11 קשרי השוחד המיוחסים לתובע הם בגדר "חשד" בלבד ויש לבכר לפיכך את חופש הביטוי על
12 פני שמו הטוב של התובע.
13
14 על הביטוי בגוף הכתבה: "סולק... מתפקידי ניהול בראשות השידור" נחקר התובע. לשאלה
15 מתי חדל לעבוד ברשות השידור השיב: "פורמלית סוף פברואר 2012.. ש. לא פורמלית: ת.
16 בעצם ב-10.07.11. ביום שבו לא נבחרתי במכרז לתפקיד כמנהל הרדיו שמאוחר יותר המכרז
17 נפסל על ידי בית הדין. ש. ב-10/07 הפסקת לעבוד: ת. כן. לא נתנו לי יותר לעבוד" (עמ' 18
18 שורות 6-11). העד יעקב בורובסקי, מי שכהן כיו"ר ועדת הביקורת וחבר בוועדות השימוע
19 ברשות השידור העיד כי נערך שימוע לתובע לאור חקירת המשטרה בעניין פרסום דו"ח
20 האבחון. לדבריו, בתום השימוע ומחוץ לחדר הדיונים פנה העד לבא כוחו של התובע והיקשה
21 עליו מדוע אינו מיינץ לו לבחון אפשרות של פרישה מרשות השידור. העד לשיטתו אמר כי
22 לאור הצעתו "החל הליך של פרישה והשימוע התייתר" (עמ' 23 שורה 13). בהחלטת
23 הפרקליטות שלא להגיש כתב אישום נכתב: "נתנו דעתנו גם לעובדה שמרשך אינו עוד עובד
24 רשות השידור ושסיום עבודתו בא, בין היתר, על רקע פרשה זו" (נספח 3 לתצהיר המשלים
25 של הנתבע).
26
27 בנסבות אלו, אף שהתובע עזב את תפקידו בטרם הושלם השימוע ולא סולק כתוצאה ממנו,
28 הביטוי "סולק" משקף את הנסבות לפיהן הוא נאלץ לעזוב את רשות השידור על רקע הפרשה
29 לגביה הוא נחקר במשטרה ובכך, לייתר את השימוע ואולי אף למנוע את העמדתו לדין. אני
30 סבורה גם כי הנתבע, האמין באמיתות הפרסום באותן הנסבות והביטוי 'סולק' הוא ביטוי
31 סביר בנסבות העניין. זאת בפרט, לאור הקשרו של הפרסום, על רקע המועמדות של התובע
32 לתפקיד בעל השפעה ציבורית. לפיכך, חלה הגנת העיתונאות האחראית על הביטוי "סולק"
33 אף שלא הוכח כי הוא אמת.
34 **שיעור הפיצוי:**
35 לאור המסקנה אליה הגעתי לפיה כותרת הכתבה היא בגדר לשון הרע ואין בלבד אינה חוסה
36 תחת הגנות החוק, נותר לי לבחון את שיעור הפיצוי המגיע לתובע בגין הפגיעה בשמו הטוב.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

- 1 סעיף 7א לחוק קובע: "... (ב) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, רשאי בית המשפט
2 לחייב את הנתבע לשלם לנפגע פיצוי שלא יעלה על 50,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק.
3 (ג) במשפט בשל עוולה אזרחית לפי חוק זה, שבו הוכח כי לשון הרע פורסמה בכוונה לפגוע,
4 רשאי בית המשפט לחייב את הנתבע לשלם לנפגע, פיצוי שלא יעלה על כפל הסכום כאמור
5 בסעיף קטן". על בסיס אותה הוראה בחוק בעניין פסיקת פיצויים ללא הוכחת נזק, מבקש
6 התובע כי ייפסקו לו פיצוי בסך של 140,389 ₪.
- 7
8 81. בע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי, 04.08.08 נקבע: "הסעדים בגין פגיעה בשם
9 הטוב נגזרים מהאיזון החוקתי שברקע הערכים המתנגשים בתחום זה - הזכות לשם טוב
10 ולפרטיות אל מול חופש הביטוי. בקביעת הסעדים, נלקח בחשבון אופייה של הפגיעה
11 ונסיבותיה, ומעמדם של הפוגע והנפגע (ע"א 802/87 נוף נ' אבנרי, פד"י מה(2) 489 (1991)
12 (להלן: ענין נוף), 493). חומרת הפגיעה משפיע על שיעור הפיצויים שיש לפסוק (ע"א
13 552/73 רוזנבלום נ' כץ, פד"י ל(1) 589 (1975) (להלן: ענין רוזנבלום), 595; ע"א 30/72 פרידמן
14 נ' סגל, פד"י כז(2) 225 (1973) (להלן: ענין פרידמן), 244). תפוצת הפרסום, התנהגות הפוגע,
15 התנהגות הניזוק ומעמדו קודם לפרסום ישפיעו על גובה הפיצוי (ענין רוזנבלום, 594; ענין
16 פרידמן, 245; ענין מיכאלי, 1-570; שנהר, 5-384)" (פסקה 51).
- 17
18 82. בבואי להכריע בשאלת הפיצוי המגיע לתובע נתתי דעתי לשיקולים הבאים: ראשית, עסקינן
19 בפרסום באינטרנט ותפוצתו, רחבה מטבע הדברים. שנית, כפי שעולה מפסק הדין בדנ"א דיין
20 יש לתת משקל לכך שהנתבעים לא פרסמו עדכון על אי העמדת התובע לדין (כמובא בהרחבה
21 בגוף פסק הדין).
22
- 23 כנגד שיקולים אלו עומדת שאלת שמו הטוב של התובע, שהאמור בגוף הכתבה ולו גם בעניין
24 קבלת דו"ח האבחון ופרסומו על ידו, מלמדים כי יש לו להלין תחילה כנגד עצמו על פגיעתו
25 בשמו הטוב בגין התנהגותו הוא. מכאן עולה, כי אף שכותרת הכתבה פגעה בשמו הטוב ועל
26 הנתבעים לפצות אותו בגינה, בקביעת גובה הפיצוי יש להתחשב בשמו בעיני הציבור לאור
27 הודעת דובר המשטרה בעניינו. הודעה, שלא היטיבה לשמו הטוב.
28 בנוסף התחשבתי בשיקול הציבורי ובחשיבות הפרסום ובכך שנדחו טענותיו של התובע בעניין
29 הפרסום בגוף הכתבה.
30
- 31 83. כפי שקבעתי בהרחבה בגוף פסק הדין, לא השתכנעתי כי הנתבע פרסם את הכתבה "בכוונה
32 לפגוע" כאמור בסעיף 7א(ג) כי אם האמין בחובתו המקצועית להוציא לאור את הפרסום.
33 בכך, אין כדי לשנות מקביעתי לפיה הוא לא נהג בזהירות המתבקשת כעיתונאי לברור את
34 מילותיו, בפרט בכותרת הכתבה שפגיעתה קשה נוכח טיבו של הביטוי וחומרתו בעיני הקורא
35 הסביר כמו גם הפסקנות, לפיה התובע עברין.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 13-03-23838 שקד נ' עיתונות זהב בע"מ ואח'

1 .84 לאור כל האמור לעיל, אני מחייבת את הנתבעים, ביחד ולחוד, בתשלום פיצוי לתובע בסך של
2 30,000 ש"ח.

3
4 .85 הנתבעים ישלמו לתובע את הוצאות המשפט וכן הוצאות לשכר טרחת עו"ד בסך של 15,000
5 ש"ח.

6
7 **עותק יישלח לצדדים.**

8
9 **ניתן היום, י' שבט תשע"ז, 06 פברואר 2017, בהעדר הצדדים.**

10
11

מרים ליפשיץ-פריבס, שופטת

12
13
14